

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność z uwagi na brak rozróżnienia pomiędzy podmiotami gospodarczymi, które ze względu na obrany cel znajdują się w porównywalnej pod względem faktycznym i prawnym sytuacji.

Skarżąca podnosi w tym względzie między innymi, że klauzula naprawcza wychodzi na korzyść każdemu przedsiębiorstwu będącemu podatnikiem oraz że nie uprzywilejowuje ani określonych dziedzin wzgl. obszarów działania, ani przedsiębiorstw określonej wielkości.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność z uwagi na uzasadnienie wynikające z natury wzgl. wewnętrznej konstrukcji systemu podatkowego.

Skarżąca podnosi w tym miejscu, że klauzula naprawcza opiera się na podstawach systemu podatkowego wynikających z konstytucyjnoprawnych zasad, jak opodatkowanie według wydajności, uniknięcie nadmiernego opodatkowania oraz zachowanie zasady proporcjonalności.

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: oczywiste błędy w ocenie wskutek niedostatecznego ujęcia niemieckiej sytuacji podatkowej

Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja niewłaściwie oceniła niemieckie normy prawa podatkowego dotyczące odliczenia straty.

- 6) Zarzut szósty dotyczący dochodzenia ochrony zaufania na gruncie prawa wspólnotowego

Skarżąca w związku z tym podnosi, że podatkowe przywileje naprawcze w przypadku nabycia udziału w związku z odliczeniem straty zostały podchwyczone przez Komisję dopiero na etapie formalnego postępowania sprawdzającego oraz że chodzi tutaj o działanie o charakterze wyjątkowym, ponieważ możliwa kwalifikacja jako pomoc mogła wyniknąć jedynie wskutek prawnego uproszczenia przepisu (§ 8 ust. 4 KStG) bezspornie zgodnego z prawem pomocy państwa. Znaczenie z punktu widzenia prawa pomocy państwa tego uproszczenia prawnego nie było dostrzegalne ani dla ustawodawcy niemieckiego ani dla przedsiębiorstw posiadających fachowych doradców.

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2011 r. — Spa Monopole przeciwko OHIM — South Pacific Management (Manea Spa)

(Sprawa T-611/11)

(2012/C 32/69)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV (Spa, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. De Brouwer, E. Cornu i E. De Gryse)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: South Pacific Management (Papeete, Polinezja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 września 2011 r. w sprawach połączonych R 1776/2010-1 i 1886/2010-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: South Pacific Management

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Manea Spa” dla towarów i usług należących do klas 3, 24, 25, 43 i 44

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowane na obszarze Beneluksu słowne znaki towarowe „SPA” i „Les Thermes de Spa” dla towarów i usług należących do klas 3, 32 i 42 (obecnie klasa 44)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania wniesionego przez stronę skarżącą

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie oceny podobieństwa między kolidującymi ze sobą znakami towarowymi oraz w odniesieniu do oceny stopnia charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania znaku towarowego „SPA” i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd a także naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie oceny renomy znaków towarowych „SPA” i „Les Thermes de Spa”.

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2011 r. — Treofan Holdings i Treofan Germany przeciwko Komisji

(Sprawa T-612/11)

(2012/C 32/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Treofan Holdings GmbH (Raunheim, Niemcy); i Treofan Germany GmbH & Co. KG (Neunkirchen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. de Weerth)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 stycznia 2011 r. C(2011) 275 wynikającej ze sprostowania C(2011) 2628, w postępowaniu dotyczącym niemieckiej pomocy państwa C 7/2010 (ex CP 250/2009 oraz NN 5/2010) „KStG, Sanierungsklausel”;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo następujące zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: odliczenie straty nie stanowi pomocy przyznanej ze środków państwa

Skarżące podnoszą w tym względzie między innymi, że za sprawą klauzuli naprawczej nie przyznaje się żadnej korzyści majątkowej, lecz raczej w formie przeniesienia straty nie pozbawia się już istniejącej pozycji majątkowej. Zdaniem skarżących nie zachodzi tym samym jakiegokolwiek finansowanie ze środków państwowych.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność ze względu na brak wyjątku od miarodajnego systemu referencji

Skarżące w tym miejscu podnoszą, że miarodajny system referencji stanowi ogólne uregulowanie dotyczące odliczenia straty w odniesieniu do osób prawnych [§ 10d niemieckiej Einkommensteuergesetzes (ustawy o podatku dochodowym) w związku z § 8 ust. 1 KStG i § 10a niemieckiej Gewerbesteuersteuergesetzes (ustawy o podatku od prowadzenia działalności gospodarczej)] oraz że ograniczenie przez § 8c KStG stanowi jedynie wyjątek od tego miarodajnego systemu referencji, który z kolei jest ograniczony między innymi przez klauzulę naprawczą.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność z uwagi na brak rozróżnienia pomiędzy podmiotami gospodarczymi, które ze względu na obrany cel znajdują się w porównywalnej pod względem faktycznym i prawnym sytuacji.

Skarżące podnoszą w tym względzie między innymi, że klauzula naprawcza wychodzi na korzyść każdemu przedsiębiorstwu będącemu podatnikiem oraz że nie uprzywilejowuje ani określonych dziedzin wzgl. obszarów działania, ani przedsiębiorstw określonej wielkości.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność z uwagi na uzasadnienie wynikające z natury wzgl. wewnętrznej konstrukcji systemu podatkowego.

Skarżące podnoszą w tym miejscu, że klauzula naprawcza opiera się na podstawach systemu podatkowego wynikających z konstytucyjnoprawnych zasad, jak opodatkowanie według wydajności, uniknięcie nadmiernego opodatkowania oraz zachowanie zasady proporcjonalności.

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: oczywiste błędy w ocenie wskutek niedostatecznego ujęcia niemieckiej sytuacji podatkowej

Skarżące podnoszą w tym względzie, że Komisja niewłaściwie oceniła niemieckie normy prawa podatkowego dotyczące odliczenia straty.

- 6) Zarzut szósty dotyczący dochodzenia ochrony zaufania na gruncie prawa wspólnotowego

Skarżące w związku z tym podnoszą między innymi, że podatkowe przywileje naprawcze w przypadku nabycia udziału w związku z odliczeniem straty zostały podchwyczone przez Komisję dopiero na etapie formalnego postępowania sprawdzającego oraz że chodzi tutaj o działanie o charakterze wyjątkowym, które nie było dostrzegalne ani dla ustawodawcy, wyspecjalizowanych sądów i administracji podatkowej i tym samym również dla przedsiębiorstw nawet przy wnikliwym fachowym doradztwie.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2011 r. — VMS Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-613/11)

(2012/C 32/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: VMS Deutschland Holdings GmbH (Darmstadt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Pohl, G. Burwitz, M. Maier i P. Werner)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 275 wersja ostateczna z dnia 26 stycznia 2011 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa C 7/2010 „KStG, Sanierungsklausel”;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.